

DESIRE®

Elizabeth Bevarlyová
Učitelka etikety

ELIZABETH BEVARLYOVÁ

UČITELKA ETIKETY

PŘEKLAD

KAMILA LINKOVÁ

Milá čtenářko,

hrdinkami mých květnových příběhů jsou mladé ženy, které svou kariéru berou velmi vážně a také ve svém oboru patřičně vynikají. Tak například Cara v povídce Bosá nevěsta je prestižní módní návrhářkou, Misha v romanci Společně na seznamce vytvořila seznamovací aplikaci, no a Ava, jak již z názvu Učitelka etikety vyplývá, se zabývá učením pravidel zdvořilého chování.

Všechny tři se potkají se svým budoucím partnerem při práci, a asi mi budete věřit, že to vůbec nebudou mít jednoduché. A i když se zpočátku romantickému vztahu a touze brání, přece jen je ta pradávná alchymie lásky přemůže.

Užijte si krásně májovou četbu.

S láskou

Váš Harlequin

Elizabeth Bevarlyová

UČITELKA ETIKETY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
My Fair Billionaire

První vydání:
Harlequin Books, 2014

Překlad:
Kamila Linková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2014 by Elizabeth Bevarly
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Učitelka etikety: 2016 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1754-8
ISBN: 978-83-291-1755-5
ISBN: 978-83-291-1756-2

PRVNÍ KAPITOLA

T.S. Eliot měl pravdu, řekla si Ava Brennerová a přidala do kroku. Pak se schovala pod markýzou obchodu na Michigan Avenue. Duben je opravdu nejkrutější měsíc. Včera byla obloha nad Chicagem modrá a jasná a teploměr se držel nad deseti stupni. Dnes nad městem visely šedé mraky, z nichž crčel ledový déšť. Zpoza límce trenčkotu si povytáhla šátek a uvázala si ho kolem hlavy pod bradou. Zelené hedvábí dostane na dešti nejspíš zabrat, ale Ava měla schůzku s potenciálním prodejcem. Raději by obětovala šátek, než aby se jí zmáčel a rozcuchal dokonalý uzel bronzových vlasů v týle.

Pro Avu byl image vším. To ji naučil život, ještě když byla doma a chodila na střední. Nejen duben byl krutý měsíc. Dospívající dívky uměly být přímo brutální. Především ty bohaté, nafoukané, s nosem nahoru, co studovaly na elitních středních školách, nosily značkové oblečení a povyšovaly se nad své méně majetné spolužáky, kteří dostávali stipendium a oblečení si kupovali v akci.

Ava zaplašila nepříjemnou vzpomínku. Od chvíle, kdy ukončila studia, uplynulo deset let. Nyní byla majitelkou obchodu, butiků, který pojmenovala Hvězda sezony. Pronajímala luxusní modely předních módních návrhářů ženám, které musely mít na slavnostní příležitost to nejlepší. Obchod fungoval minimalisticky, s omezeným rozpočtem, ale díky

chytrým obchodním krokům začínal vydělávat. Avu těšilo, že přinejmenším vypadá jako úspěšná podnikatelka. Nikomu už nemusela vykládat, že je sama svou nejlepší zákaznicí.

Když vstoupila do elegantní restaurace, sundala si šátek z hlavy a strčila ho do kapsy trenčkotu. Pod ním měla uhlově černý kalhotový kostým od Armaniho. Pod sakem měla šedozelený top bez rukávů, jehož barva zvýrazňovala zeleň jejích očí. Model dorazil do Hvězdy sezony právě tento týden a Ava ho chtěla vyzkoušet, aby zjistila, jestli je pohodlný a dobře se nosí.

Když se blížila k baru pro čekající návštěvníky, zapípal jí telefon. Volal jí dotyčný kupec a požádal ji, jestli by schůzku mohli přesunout na některý jiný večer v týdnu. Takže dnešní večer mám pro sebe, pomyslela si Ava. Jako obvykle. Na druhou stranu si už dlouho sama nevyšla a tento měsíc se docela otáčela. Zasloužila si malou odměnu.

Majitel restaurace, Basilio, ji pozdravil jménem a srdečně se na ni usmál. Avě připomínal jejího otce. Basilio měl stejné tmavé oči, nakrátko ostříhané prošedivělé vlasy a pečlivě upravený knírek. Dala by však krk za to, že na rozdíl od jejího otce Basilio nikdy neseděl ve federálním kriminále.

Basilio se ani nepodíval do záznamu rezervací a rovnou Avu vedl k jejímu oblíbenému stolu u okna, odkud mohla u jídla pozorovat kolemjdoucí. Jen co sklopila oči k jídelnímu lístku, strhl se u baru jakýsi mumraj. Ava vzhledla. Na jejího oblíbeného barmana Dennise hulákal zákazník, vysoký rameňatý mužský s černými vlasy. Očividně se urazil, když mu Dennis odmítl nalít, protože už měl dost vypito.

„Jsem v pohodě,“ trval na svém žízniVEC. Vyslovoval zřetelně, ale mluvil mnohem víc nahlas, než bylo nutné. „A chci další whisky. Neředěnou.“

Dennis klidně odpověděl: „Opravdu si myslím, že byste ne-“

„Chyba,“ skočil mu do řeči ochmelka. „Ty nemáš myslet. Ty máš nalejvat. A teď mi koukej nalít dalšího macallana. Čistýho.“

„Ale pane –“

„Řek jsem hned,“ vyštěkl muž.

Avu zamrazilo. Zákazník zněl nebezpečně rozlíceně. Jako studentka měla Ava tři brigády a při jedné z nich dělala servírku. S milými chlapíky, kteří začali dělat potíže, když měli trochu nakoupeno, měla své zkušenosti. Naštěstí se už blížili Basilio a číšník Marcus, který obsluhoval u jejího stolu.

Když je Dennis uviděl, zarazil je rukou a jemně a nenásilně navrhl: „Pane Mossi, možná by vám lépe udělal šálek kávy.“

Při zvuku toho jména sebou Ava šklubla. Moss. Kdysi dávno s jedním Mossem chodila do školy. Jmenoval se Peyton Moss. Na prestižní Emersonově akademii byl o ročník nad ní.

To přece nemůže být on, pomyslela si. Peyton Moss přede všemi přísahal, že jen co dokončí školu, odjede z Chicaga a nikdy se sem nevrátí. Ten slib dodržel. Když Ava dostudovala ekonomii, vrátila se do Chicaga a narazila na dost starých spolužáků, ale nikdo se nezmínil, že by se Peyton vrátil.

Podívala se na něj znovu. Peyton hrál hokej za školu, a to nejen díky tomu, že měl talent, ale i protože na to měl jaksepatří figuru. Tehdy nosil své hedvábné černé vlasy po ramena a hlas i v oněch dávných dobách měl hluboký a znělý. Muž u baru mohl klidně být on.

Teď se otočil a Ava zalapala po dechu. Vlasy měl sice kratší a profil tvrdší, ale opravdu to byl Peyton. Jeho tvář by poznala všude. Dokonce i po šestnácti letech.

Bez dlouhého přemýšlení vyskočila a rychle

zamířila k hloučku kolem něj. Co nejklidnějším hlasem prohlásila: „Pánové, možná by se teď hodil nezaújatý prostředník, který by situaci vyřešil.“

Peyton by se umlátil smíchy, kdyby ji poznal. Na střední byla Ava vůči němu silně zaujatá. On jí to ovšem oplácel hojnou měrou. Podobné věci se ovšem stávaly, když se dva lidé z odlišných společenských vrstev pohybovali v prostředí, kde společenská pravidla byla jasná, pevná a absolutní. Když se vyšší vrstvy setkaly s nižšími v prostředí, jako byla Emersonova akademie, jiskry létaly hodně daleko.

„Paní Brennerová, myslím, že byste to neměla dělat,“ namítl Basilio. „Pánové v tomto stavu bývají nevypočitatelní, a tenhle je třikrát větší než vy.“

„O můj stav se nestarej,“ vyjel Peyton. „Byl bych v perfektním stavu, jen kdyby si tenhle podnik vážil platících zákazníků.“

„Nechte mě. Promluvím si s ním,“ naléhala Ava tiše.

Basilio zavrtěl hlavou. „Já s Marcusem si s ním poradíme.“

„Ale já ho znám. Chodili jsme spolu do školy. Poslechne mě. Jsme... Byli jsme...“ S obtížemi pronesla: „Přátelé.“

Další slovo, které by Peytona rozesmálo. Oni dva byli na Emersonu leccčím: spolužáci z donucení, agresivní sparing partneři, a na jednu podivnou a opojnou chvíli i nenasytní milenci. Ale nikdy, nikdy nebyli přáteli.

„Promiňte mi, paní Brennerová,“ řekl Basilio, „ale já vás nemůžu nechat...“

Ava si ho nevšímalá. Otočila se a spěchala k baru. „Peytone,“ oslovila ho a postavila se přímo před něj.

Ani se na ni nepodíval. Místo toho si prohlížel Dennise. „Cože?“

„Už toho bylo dost. Musíš se chovat rozumně.“

Otevřel ústa, ale zarazil se, jen co se jí podíval do

očí. Ava dávno zapomněla, jak má krásné oči. Měly barvu i jas dobrého koňaku a orámované byly hustými tmavými řasami.

„Já tě znám,“ řekl o krapet střízlivějším hlasem. Mluvil přesvědčeně, ale jeho pohled byl plný pochyb. „Že já tě znám?“

„Chodili jsme spolu do školy,“ odpověděla Ava neurčitě. „Je to už dávno.“

Tohle spojení ho překvapilo. „Ze Stanfordu si tě nepamatuju.“

On chodil na Stanford? pomyslela si nevěřícně Ava. Poslední zprávy, které o něm měla, zněly, že je na vysoké někde v Nové Anglii. Jak se jen dostal na západní pobřeží?

„Nebylo to ve Stanfordu,“ řekla.

„Tak kde?“

Chtě nechtě musela odpovědět: „Chodila jsem do Emersonovy akademie tady v Chicagu.“

Jeho překvapení se vystupňovalo. „Ty jsi chodila na Emerson?“

Nemusel se tvářit tak překvapeně. Copak pořád ještě vypadala jako dítě ulice?

„Ano,“ odpověděla zřetelně. „Chodila jsem na Emerson.“

Přimhouřil oči a pozorně si ji prohlédl. „Nepamatuju si na tebe ani odtamtud.“

Bodlo ji u srdce. Měla by být ráda, že si na ni nevzpomíná. Nejraději by sama byla zapomněla na dívku, kterou tehdy byla. Nejraději by zapomněla i na Peytona. Ale za posledních šestnáct let na něj i na ostatní členy jeho party vzpomínala a vybavovaly se jí vzpomínky, které by nejradši navždy pohřbila.

Bez sebemenšího varování ji Peyton uchopil za bradu. Měla pocit, jako by jí projel elektrický impulz, ale zdálo se, že on to nezpozoroval. Jednoduše jí natočil obličej na jednu stranu, potom na druhou

a prohlížel si ji ze všech úhlů. Pak spustil ruku znovu na bar. Zavrtěl hlavou, otevřel ústa a –“

Najednou se mu rozsvítilo. „Můjtybože. Ava Brennerová!“

Ava si podrážděně povzdechla. Božítku, nijak netoužila, aby si lidé pamatovali, jak se na škole chovala. Zejména ne lidi jako Peyton. Přesto ji trochu potěšilo, když si uvědomila, že pro ni má ve svých vzpomínkách místo, byť nepatrné.

Odevzdaně odpověděla: „Ano, to jsem já.“

„Hrome, to jsou mi věci,“ řekl a nebylo vůbec znát, co si myslí.

Sesul se na barovou židli a zíral na ni pronikavým pohledem svých zlatých očí. Avu zaplavily pocity, které už dlouho neznala, pýchu a hanbu, aroganci i nejistotu, obviňující pocit i špatné svědomí. A nad to nade všechno cítila naprostou nejistotu ohledně Peytona i sebe samé a zároveň jich dvou dohromady. Byl to pocit, který se týkal jak minulosti, tak současného okamžiku.

Skutečně měla pocit, že je zase ve škole. Nelíbilo se jí to o nic víc než tehdy.

Když bylo jasné, že Peyton už nebude dělat potíže, uklidil Dennis koktejlovou sklenici z baru a místo ní položil hrnek s kafem. Basilio pomalu vydechl a vděčně se na Avu usmál. Marcus si šel po své práci. Ava si pomyslela, že by se měla vrátit ke svému stolu. Dobrý skutek pro tento den už splnila a měla by jít domů. Ale Peyton na ni pořád zíral a něco v jeho výrazu ji zarazilo. Bylo v něm cosi, z čeho se jí točila hlava. Byly to jiné vzpomínky než ty, které ji dnes v noci zaplavily, ale velice nepříjemné a rozhodně nechtěné.

Neboť Ava, nikoliv Peyton, stála v čele privilegované společenské vrstvy na elitní soukromé Emersonově akademii. To Ava, a ne Peyton, byla bohatá, namyšlená a ješitná. Ava, na rozdíl od Peytona,

nosila nejnovější modely luxusních módních značek a pohrdlivě shlížela na spolužáky stipendisty, kterým nezbývalo než nakupovat v akci. To vše až do jejího posledního roku na škole, kdy její rodina o všechno přišla a sama Ava poprvé zamířila do diskontu. A pak i ona měla pořád hluboko do kapsy, nikdo o ni nestál a šikanovali ji.

Peyton mlčel po celou dobu, co si ho Ava prohlížela a zaznamenávala, co všechno se na něm za léta změnilo. V tmavých vlasech tu a tam zasvítily stříbrná nitka. Spodní polovinu obličeje pokrývalo jednodenní strniště. Nepamatovala si, že by se na střední škole holil. Třeba ano, dokonce i toho rána, kdy se probudila vedle něj ve své ložnici a –

Pokusila se zarazit vzpomínky, ještě než nabraly konkrétní tvar, ale přesto přicházely. Jak se všechno vyvrátilo, když je dva přinutili pracovat spolu na semestrální práci pro předmět světové dějiny. Byl to jeden z předmětů, kde se scházeli starší i mladší studenti. Peníze skutečně měnily všechno, alespoň na Emersonu. Nepsaná školní pravidla diktovala, že ti, jejichž rodiny měly hodně peněz, musí shlížet na ty, jejichž rodiny neměly nic; a ti, kteří nic nemají, musí nenávidět spolužáky, kteří mají všechno. Přesto přese všechno mezi Avou a Peytonem vždycky bylo... něco. Něco žhavého a těžkého, co spalovalo vzduch v místnosti, když v ní oba byli. Něco divného. Nehmatatelného. Così, co žádný z nich neuměl rozpoznat či snad pochopit.

A konečně, ani tomu čelit.

Vyvrcholilo to jednoho večera, kdy oba dva pracovali dlouho do noci na projektu a skončili... Inu, nedalo se to nazvat milováním, protože to, co k sobě cítili, nemělo s láskou nic společného. Ale čistě jen sex to taky nebyl. Bylo v tom víc než jen propletená těla. Jako by se propletly i jejich duše.

Druhého dne ráno Peyton vyskočil z postele na

jedné straně a Ava na druhé. Každý z nich zaplavil toho druhého omluvami i výčitkami, ale vzájemně se neposlouchali. Shodli se na jediném. Byl to kardinální omyl, o kterém už nikdy nebudou mluvit. Peyton se oblékl a zmizel oknem ložnice, aby ho u Avy někdo nenachytal, a Ava ho za ním pevně zavřela. V pondělí ráno se vrátili ke své práci a opět z nich byli nepřátelé. Po zbytek roku Ava tajila dech. Až když Peyton ukončil studium a šel na vysokou, dokázala se Ava volně nadechnout.

Její svoboda trvala přesně tři týdny. Pak se jí život zhroutil a odsunul ji na nejspodnější příčku společenského žebříku mezi lidmi, k nimž se dřív chovala tak pohrdavě. Brzy zjistila, že tito spolužáci si její odsudek ani v nejmenším nezasloužili.

Obrátila se k Basiliovi. „Můžete pro mě udělat laskavost? Mohl byste poslat některého číšníka, aby zaběhl ke mně do obchodu pro auto, abych mohla pana Mosse zavézt domů? Počkám zatím tady a dám si s ním kávu.“

Basilio se na ni podíval, jako by přišla o rozum.

„Je to jen čtvrt hodinka chůze,“ naléhala. „Deset minut, když si pospíš.“

„Ale paní Brennerová, on není –“

„– ve své kůži,“ skočila mu rychle do řeči Ava. „Ano, vím to, proto by si měl dnes večer dát pohov.“

„Víte jistě, že to je dobrý nápad?“

Ne, to nevěděla. Peyton, který stál před ní, byl v mnoha ohledech cizí člověk. Ne že by Peyton, kterého znala dřív, byl čitelný jako otevřená kniha. Na škole si o ní nejspíš nemyslel nic dobrého a nikdy se k ní nechoval džentlmensky, ale taky nebyl nebezpečný. Rozhodně ne v běžném slova smyslu. Dnes večer přestal vyvádět, když poznal známou tvář.

Mimo to mu byla dlužná. Dlužila mu víc, než co mu kdy dokáže vynahradit. Tímto mu aspoň může začít splácet.

„Klíčky jsou v kabelce na stole,“ řekla Basiliovi, „a auto mám zaparkované za obchodem. Prostě jen pošlete někoho, ať pro něj dojde, a já ho odvezu domů. Prosím,“ dodala.

Basilio se zatvářil, jako by chtěl opět protestovat, ale místo toho řekl: „Dobrá. Pošlu Marcuse. Jen doufám, že víte, co děláte.“

To jsme dva, pomyslela si Ava.

Peyton Moss se probudil tak, jako už dlouho ne, s pořádnou kocovinou. Když otevřel oči, netušil, kde je, kolik je hodin, ani co dělal, než se probudil.

Chvíli ležel na posteli. Aspoň doufal, že to je postel. Pokoušel se přijít na to, jak se do ní dostal a proč leží, jak leží. Ležel na břiše na hromadě přikrývek a obličej měl zabořený do polštáře. Fajn, to by měl, a teď, čím je to postel?

Ať už ji vlastnil kdokoliv, nebyl v té posteli s ním.

Vydedukoval, že majitelkou postele je žena. Ložní prádlo vonělo tak, jak u mužů nikdy nevoní. Když se otočil, zjistil, že hledí na tapety s růžičkami a z lustru nad ním visely křišťálové závěsy. Putoval pohledem po pokoji a spatřil další důkazy ženské přítomnosti, navýsost ženský prádelník a skříň v rohu, hned vedle jediného okna s krajkovými záclonkami.

Tak tedy šel včera k nějaké cizí ženě. Na tom nebylo nic nového, až na to, že tyhle věci dělával spíš v mládí. Ostatně, pomyslel si, je mi čtyřiatřicet, to ještě nejsem tak starý, ale je to věk, kdy se očekává, že by se muž měl usadit a vědět, co v životě chce.

Peyton se o to také pokoušel, ale... Jaksi se zatím neusadil. Ani nezjistil, co všechno chce. Usadil se částečně a zhruba tušil, kam směřuje. Proto se taky vrátil do města, kam přísahal, že už nikdy nevkročí.

Do Chicaga, vem to čert. Naposledy tu byl, když

mu bylo osmnáct a prováděl samé vylomeniny. Po slavnostním ukončení studia šel rovnou na autobus. Slavnostní oděv nacpal do první volné popelnice. Ani se nezastavil doma rozloučit se. Doma stejně všichni kašlali na to, co dělá. Všichni v Chicagu na něj kašlali.

Otřel si oči předloktím a unaveně si povzdechl. Výborně, říkal si, není lepší způsob jak začít den, než si dopřát trochu pubertálního melodramatu.

Posadil se a shodil nohy z postele na zem. Jeho sako a kravata visely přes opěradlo židle a boty měl u postele poblíž svých nohou. Zmačkaná košile a kalhoty byly zapnuté a pásek taky. Očividně nedošlo k ničemu nepatřičnému, takže ho nečekají trapné okamžiky, až zjistí, kdo je jeho hostitelkou.

Opatrně došel ke dveřím a zamířil do koupelny napravo. Otočil kohoutkem a napustil si umyvadlo. Když si postříkal obličej vodou, začal se cítit o trochu líp. Pořád vypadám příšerně, pomyslel si, když zahlédl svůj odraz v zrcadle. Ale trochu líp se cítil.

Zrcadlo se dalo otevřít a za ním byla mělká skříňka. Vděčně zaznamenal lahvičku s ústní vodou. Alespoň se zbaví nepříjemné pachuti v ústech. Našel taky hřeben a pročesal si jím vlasy. Pak se pokusil co nejlépe narovnat svou košili.

Když vyšel z koupelny, ucítil vůni kávy a sledoval ji až do kuchyňky velikosti atomu. Světlo nad sporákem svítilo a tlumeně osvětlovalo místnost. Jedinou dekorací na zdi byl kalendář s výjevy Itálie, ale dveře ledničky byly zaplněné vším možným. Visel tu leták s pozvánkou na nadcházející italský filmový festival v Patio Theater, pár obrázků oblečení vystřižených z časopisu a pohlednice, která adresátovi připomínala kontrolu na gynekologii.

Kávovar měl zřejmě časovač, protože v kuchyni nikdo kromě něj nebyl. Podíval se na hodinky a zjistil, že před chvílí bylo pět. Tím se vysvětlilo, proč u kávy

nikdo nestojí. Až na to, že kávovar byl nastavený na teď, takže ten, kdo tu bydlí, vstává v tuto nekřesťanskou hodinu.

Jedním krokem přešel kuchyň a vyšel dveřmi na opačné straně. Ocítl se v obývacím pokoji asi tak velkém jako ložnice. Zataženými záclonami pronikalo z ulice dost světla, díky kterému rozeznal v šeru lampu na druhé straně pokoje. Udělal k ní krok, když se ozval zvuk, který ho zarazil. Byl to zvuk, který vydává žena probírající se dřív, než je zvyklá, jemný povzdech a pak nevrle zakňourání. V příšerí uviděl obrys ženského těla na gauči.

Peyton se v životě ocítl v mnoha nemožných situacích, a dost z nich souviselo se ženami, ale neměl ani ponětí, co dělat teď. Nevěděl, kde je, netušil, jak se sem dostal, a neměl ani páru o tom, kdo je ona žena, pod jejíž střechou strávil noc. Bylo možné, že je vdaná. Nebo to mohla být vražedná maniačka. Pak si jeho hostitelka opět tiše ze spaní povzdechla a Peyton usoudil, že tím posledním nebude. Vražední maniakové nezní ze spánku tak rozkošně. A navíc, když ona spí tady, zatímco on strávil noc v její ložnici, nemá si co dávat za vinu. Kromě toho, že ji vyhodil z postele, když na gauči měl správně spát on. A až na to, že se k ní vůbec vetřel na noc.

K čemu to jen včera mohlo dojít? Snažil se vybavit si všechno, co dělal, od chvíle, kdy vstoupil na rodnou hroudu. Poněvadž z Chicaga sice odjel před patnácti lety autobusem, ale teď se do něj vrátil na palubě soukromého letadla. Svého letadla. Vychovala ho sice ulice, ale v dospělosti... Co se to komu snaží namluvit? I v dospělosti byl pořád toulavým psem bez domova. Proto byl taky tady.

Po přistání zamířil přímo do hotelu Intercontinental na Michigan Avenue. To si Peyton pamatoval zcela zřetelně, protože hotel Intercontinental byl místem, kam by se jako dítě nikdy neodvážil vstoupit,